

Najpredávanejší
nemecký autor
„Kráľ psychotrilerov“

Terapia

ŽIADNI SVEDKOVIA
ŽIADNE STOPY
ŽIADNE TELO

SEBASTIAN FITZEK

SEBASTIAN FITZEK

Terapia

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Die Therapie,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Mníchov, Nemecko 2006,
preložil Andrej Zahorák.

Vyšlo v roku 70. výročia Vydavateľstva TATRAN, Bratislava 2018
ako 5157. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Marta Bábiková

Technická redaktorka Jozefína Novotná

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2006 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Andrej Zahorák 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

ISBN 978-80-222-0931-1

Keď pri svojej lekárskej praxi zbadám alebo vypočujem
niečo, čo by malo zostať tajomstvom, o súkromnom
živote ľudí všetko zamlčím a ako tajomstvo uchovám.

Z Hippokratovej prísahy

Ukáž mi svojich priateľov a ja ti poviem, kto si.

Príslovie

Prológ

Keď uplynula polhodina, vedel, že dcéru už nikdy neuvidí. Otvorila dvere, posledný raz sa za ním na chvíľu obzrela a vošla za starým mužom. Jeho malá dvanásťročná dcéra Josephine už nikdy odtiaľ nevyjde. Bol si tým istý. Už nikdy sa naňho neusmeje, keď ju uloží do postele. Už nikdy nezhasne jej farebnú nočnú lampu, len čo zaspí. Už nikdy ho uprostred noci nezobudia jej desivé výkriky.

Bol o tom presvedčený a prišlo to úplne náhle. Ako prudký náraz autom.

Vstal, ale jeho telo chcelo zostať sedieť na rozheganej plastovej stoličke. Neprekvapilo by ho, keby sa mu podlomili kolená. Keby sa zosypal a zostal ležať v čakárni na ošúchanej parketovej podlahe. Rovno medzi ženou kyprých tvarov trpiacou psoriázou a stolíkom so starými časopismi. Jeho zbožné želanie, aby upadol do bezvedomia, však nebolo vyslyšané. Zostal pri zmysloch.

*Pacientov nevoláme podľa poradia,
uprednostňujeme akútne prípady.*

Tabuľka na bielych kožou potiahnutých dverách do ambulancie alergológa sa mu rozplývala pred očami.

Doktor Grohlke bol rodinný priateľ a zároveň lekár číslo dvadsaťdva. Viktor Larenz si vytvoril zoznam. Dvadsaťjeden lekárov nenašlo nič. Vôbec nič.

Ich prvý pokus v podobe lekára, ktorý mal práve pohotovostnú službu, prišiel na rodinnú usadlosť do Schwanenwerde-

ru na Druhý sviatok vianočný. Bolo to presne pred jedenástimi mesiacmi. Najprv si všetci mysleli, že Josephine si pokazila žalúdok, keď zjedla fondue, ktoré pripravili na sviatky. V noci niekoľkokrát vracala a prehánalo ju. Jeho žena Isabell zavolała súkromnú pohotovostnú službu a Viktor zniesol Josy v tenkej bavlenej nočnej košeli dolu do obývačky. Keď si na to spomenul, ešte stále cítil jej tenké ručičky. Jednou ho držala okolo krku, v druhej pevne zvierala svoje obľúbené plyšové zvieratko, modrú mačku menom Nepomuk. Lekár pod prísny dohľadom oboch rodičov popočúval drobný hrudník dievčaťa, dal jej infúziu a predpísal homeopatiká.

„Brušná viróza. Práve vyčíňa v meste. Nebojte sa, všetko bude v poriadku,“ povedal a rozlúčil sa. Všetko bude v poriadku. Klamal.

Viktor stál priamo pred ordináciou doktora Grohlkeho. Pokúsil sa otvoriť ťažké dvere, ale takmer nevládal stlačiť kľučku. Najprv si myslel, že vypätie posledných hodín ho pripravilo o všetky sily. Potom pochopil, že dvere sú zamknuté. Nieкто ich zvnútra zavrel na závoru.

Čo sa to tu deje?

Rýchlo sa otočil a mal pocit, že všetko vidí ako v spomalenom zábere. Jeho mozog spracovával informácie oneskorene a útržkovito: fotografie írkej krajinky na stenách čakárne, zaprášený figovník na okne, sediacu pani s psoriázou. Larenz ešte raz zatriasol dvermi a cez čakáreň sa vypotácal na chodbu. Bola stále beznádejne preplnená. Ako keby bol doktor Grohlke jediný lekár v celom Berlíne.

Viktor pomaly kráčal dopredu k príjmu. Tínedžer s výrazným akné si práve chcel dať vypísať recept, ale Larenz ho surovo odstrčil a okamžite začal kričať na sestričku. Máriu poznal z predošlých návštev. Keď pred polhodinou prišiel s Josy do ambulancie, ešte tam nebola. Teraz bol rád, že jej kolega má zrejme prestávku alebo ho potrebujú niekde inde. Mária síce mala iba okolo dvadsiatky a pripomínala dobre stavanú brankárku

ženského futbalového tímu, ale tiež mala malú dcérku. Určite mu pomôže.

„Okamžite musím ísť za ňou dovnútra,“ povedal hlasnejšie, ako mal v úmysle.

„Dobrý deň, pán doktor Larenz. Rada vás opäť vidím.“ Mária psychiatra ihneď spoznala. Dlho sa tu neukázal, ale jeho výraznú tvár často vídala v televízii a v časopisoch. Bol obľúbeným hosťom v rôznych talkshow. Vďaka svojmu sympatickému výzoru a uvoľnenému prístupu dokázal laikom zrozumiteľne vysvetliť aj komplikované psychické problémy. Dnes bol však akýsi čudný.

„Okamžite musím vidieť svoju dcéru!“

Chlapec, ktorého odsotil, inštinktívne vycítil, že s ním niečo nie je v poriadku, a ustúpil. Zneistela aj Mária. Snažila sa, aby jej naučený stereotypný úsmev nezmizol z tváre.

„Bohužiaľ, neviem o čom rozprávate, pán doktor Larenz,“ povedala a nervózne si prstami počúchala ľavé obočie. Zvyčajne tam mávala pírsing, ktorý si naťahovala, keď bola rozrušená. Jej šéf doktor Grohlke bol však konzervatívny a pokiaľ boli v ordinácii pacienti, strieborný krúžok si musela vytiahnuť.

„Je Josephine nadnes vôbec objednaná?“

Larenz otvoril ústa, aby jej vmietol odpoveď do tváre, ale ovládol sa a zase ich zavrel. Samozrejme, že je objednaná. Isabel dohodla termín telefonicky a on ju priviezol. Tak ako vždy.

„Oci, a kto je vlastne alergológ?“ spýtala sa ho v aute. „Ujo, čo robí počasie?“

„Nie, chrústik. To je meteorológ.“ Pozoroval ju v spätnom zrkadle a zatúžil ju pohladíť po plavých vláskoch. Zdala sa mu veľmi krehká. Ako anjel na japonskom hodvábnom papieri.

„Alergológ sa stará o ľudí, ktorí nemôžu prísť do kontaktu s niektorými látkami, pretože by ochoreli.“

„Tak ako ja?“

„Asi áno,“ odvetil. *Dúfajme*, pomyslel si. Aspoň by sme vedeli diagnózu. Niečo, od čoho by sme sa mohli odraziť. Nevysvetliteľné príznaky jej ochorenia medzitým ovplyvnili celú rodinu.

Josy už pol roka nechodila do školy. Kŕče väčšinou prichádzali nečakane a nepravidelne, v triede by to nevydržala. Isabell preto pracovala iba na polovičný úväzok a dcére vybavila súkromné hodiny. Viktor zatvoril svoju ordináciu na Friedrichstraße, aby sa jej mohol venovať dvadsaťštyri hodín denne. Lepšie povedané, jej lekárom. Napriek maratónu vyšetrení, ktoré absolvovali v posledných týždňoch, všetci odborníci boli bezradní. Pre pravidelne sa opakujúce kŕče, infekčné ochorenia či nočné krvácanie z nosa nemali nijaké vysvetlenie. Príznaky sa z času na čas zmiernili, niekedy dokonca úplne zmizli, a práve to dávalo rodine nádej. Po krátkej odmlke sa však všetko začalo odznova a záchvaty boli často ešte silnejšie. Internisti, hematológovia a neurológovia mohli doposiaľ vylúčiť iba rakovinu, AIDS, hepatitídu alebo inú známu infekciu. Dokonca jej robili testy aj na maláriu. Výsledky boli negatívne.

„Doktor Larenz?“

Máriine slová ho preniesli naspäť do reality. Uvedomil si, že po celý čas na ňu musel zízať s otvorenými ústami.

„Čo ste s ňou urobili?“ Hlas sa mu opäť vrátil a znel čoraz nahnevanejšie.

„Ako to myslíte?“

„S Josy. Čo ste s ňou urobili?“

Larenz už reval a vrava medzi čakajúcimi pacientmi náhle stíchla. Na Márii bolo vidno, že nemá ani najmenšie tušenie, ako by sa v tejto situácii mala zachovať. Pravdaže, ako zdravotná sestra zamestnaná u doktora Grohlkeho bola na čudné správanie pacientov zvyknutá. Koniec koncov, nepracovala v súkromnej ambulancii a berlínska Uhlandstraße už dávno nepatrila k vychýreným adresám. Neďaleká Lietzenburger Straße pravidelne privádzala do čakárne prostitútky a feťákov a nikto sa nepozastavoval nad tým, keď vychudnutý prostitút na odvykačke nakričal na sestričku, pretože neprišiel kvôli ekzému, ale potreboval lieky na zmiernenie bolesti.

Ale dnes to nebol tento prípad. Doktor Viktor Larenz totiž

neprišiel v špinavej teplákovej súprave a deravom tričku. Na nohách nemal vyšmatlané tenisky a tvár mu nehyzdili povytláčané hnisavé vyrážky. Práve naopak. Jeho výzor by sa dal vyjadriť pojmom distingvovaný – bol štíhly, vždy vystretý, mal široké plecia, vysoké čelo a výraznú bradu. Napriek tomu, že sa narodil a vyrástol v Berlíne, väčšina ľudí ho považovala za príslušníka niektorej z najlepších rodín v hanzových mestách. Chýbali mu iba prešedivené vlasy na spánkoch a charakteristický nos. Svetákovi z celkového dojmu neubrali dokonca ani hnedé kučeravé, v poslednom čase trochu dlhšie vlasy a krivý nos – bolestivá spomienka na nehodu na plachtenci. Mal štyridsaťtri rokov. Vek ste mu ťažko odhadli, ale človek si pri ňom mohol byť istý, že nosí plátenné vreckovky s vyšitými iniciálkami a vo vrecku nikdy nemá drobné. Pod jeho nápadne bledú pokožku sa podpísalo veľa nadčasov. Práve preto bola celá záležitosť pre Máriu náročná. Od promovaneho psychiatra, ktorý príde v dvojtisícovom obleku šitom na mieru, by ste totiž neočakávali, že bude v čakárni hulákať, zúrivo gestikulovať a preskakujúcim hlasom vyrážať nezrozumiteľné slová. Práve preto teraz nevedela, čo robiť.

„Viktor?“

Larenz sa otočil za hlbokým hlasom. Doktor Grohlke počul hluk a prerušil vyšetrowanie pacienta. Vyziabnutý starý lekár s plavými vlasmi a uhrančivým pohľadom vyzeral veľmi znepokojene.

„Čo sa tu deje?“

„Kde je Josy?“ zveskol naňho Viktor a Grohlke mimovoľne cúvol pred svojím priateľom. Viktorovu rodinu poznal už takmer desať rokov, ale takéhoto ho nezažil ešte nikdy.

„Viktor, nemali by sme ísť radšej do ordinácie a...“

Larenz ho vôbec nepočúval, namiesto toho zízal ponad lekárove plecia. Keď zbadal, že dvere na ordinácii sú pootvorené, rozbehol sa k nim a pravou nohou do nich kopol. Dvere sa rozleteli a tresli do vozíka s nástrojmi a liekmi. Vo vyšetrovacom

kresle ležala do pol pása vyzlečená žena so psoriázou. Od ľaku si zabudla zahaliť prsia.

„Viktor, čo to do teba vošlo?“ kričal za ním doktor Grohlke, ale Larenz už vybehol popri ňom z ambulancie na chodbu.

„Josy?“

Utekal po chodbe a otváral každé dvere.

„Josy, kde si?“ reval s panikou v hlase.

„Kristepane, Viktor!“

Starý alergológ za ním utekal tak rýchlo, ako vedel, ale Viktor si ho vôbec nevšimol. Strach mu zabránil racionálne uvažovať.

„Čo je vnútri?“ reval, keď nemohol otvoriť posledné dvere naľavo od čakárne.

„Čistiace prostriedky, Viktor. Nič iné tam nie je. Odkladáme ich tam.“

„Otvoriť!“ lomcoval kľučkou ako zmyslov zbavený.

„Teraz ma počúvaj...“

„OTVORIŤ!“

Doktor Grohlke zrazu silno chytil Larenza za nadlaktia a nepustil ho.

„Upokoj sa, Viktor! A počúvaj ma. Tvoja dcéra tam nie je. Upratovačka dnes predpoludním zobrala kľúč a vráti sa až zajtra ráno.“

Larenz sťažka dýchal a jeho slová vnímal bez toho, aby rozumel ich obsahu.

„Prosím ťa, uvažuj logicky.“ Doktor Grohlke povolil zovretie a položil mu ruku na plecía.

„Kedy si ju videl naposledy?“

„Pred pol hodinou tu v čakárni,“ odvetil Larenz. „Vošla k tebe do ordinácie.“

Starý lekár ustarostene pokrútil hlavou a obrátil sa k Márii, ktorá ich sledovala.

„Josephine som nevidela,“ povedala šéfovi. „A nadnes objednaná nie je.“

Nezmysel, ozvalo sa Larenzovi v hlave a chytil sa za spánky.

„Isabell ju objednala telefonicky. Samozrejme že Mária svoju dcéru nemohla vidieť. Na recepcii ju niekto zastupoval. Muž. Povedal nám, aby sme si sadli. Josy bola veľmi slabá. Strašne unavená. Posadil som ju do čakárne a išiel po pohár vody. Keď som sa vrátil, bola...“

„Nikoho na zastupovanie nemáme,“ prerušil Grohlke svojho priateľa. „U nás pracujú iba ženy.“

Viktor sa mu zarazene pozrel do tváre a pokúšal sa pochopiť, čo práve počul.

„Josy som dnes nevyšetroval. Nebola u mňa.“

Lekárove slová zanikli v prenikavom, otravnom a čoraz hlasnejšom zvuku, ktorý zrazu Larenz začul.

„Čo odo mňa chcete?“ kričal zúfalo. „Jasné, že vošla do ordinácie. Zavolali ste ju. Bol som vedľa a počul som, ako muž z recepcie hovorí jej meno. Dnes chcela ísť dnu sama. Prosila ma o to. Nedávno mala dvanásť rokov, chápate? Už sa zamyká aj v kúpeľni. Keď som sa vrátil do čakárne, myslel som si, že je v ordinácii.“

Viktor otvoril ústa a zrazu si uvedomil, že z nich nevyšlo jediné slovo. Jeho mozog pracoval, ale napriek tomu to nedokázal vyjadriť. Bezradne sa obzeral a mal pocit, že všetko okolo seba vidí ako v spomalenom zábere. Otravný hluk bol čoraz intenzívnejší, až takmer prehlušil zvuky naokolo. Tušil, že všetci mu dohovárajú: Mária, doktor Grohlke a dokonca aj niektorí pacienti.

Zachytil posledné slová doktora Grohlkeho: „Josy som už vyše roka nevidel.“ Vtom mu svitlo. Na okamih vedel, čo sa stalo. Myslou mu preblesla desivá pravda. Prišla tak náhle, ako keď sa v sekunde prebudíte zo sna. A rovnako rýchlo sa aj stratila. Na chvíľu všetko pochopil. Aj Josyinu chorobu, s ktorou bojovala počas predchádzajúcich mesiacov. Zrazu videl, čo sa stalo. Čo jej urobili. Stiahlo mu hrdlo. Odrazu mu bolo jasné, že teraz pôjdu aj po ňom. Skôr či neskôr ho nájdu. Bol o tom presvedčený. Desivá predstava však zrazu zmizla. Bola nenávratne preč. Stratila sa ako kvapka vody v odtoku.

Viktor si oboma rukami búchal do spánkov. Prenikavý trýznivý zvuk bol teraz veľmi blízko, už to nemohol vydržať. Prípomínal nárek mučenej bytosti a nemal v sebe nič ľudské. Ustal až vtedy, keď Viktor po dlhom čase opäť zatvoril ústa.

1. kapitola

Súčasnosť. O niekoľko rokov neskôr

Viktor Larenz by si nikdy nemyslel, že sa raz ocitne na opačnej strane. Kedysi bola stroho zariadená jednolôžková izba na weddinskej klinike určená pre jeho pacientov, ktorí trpeli ťažkými psychosomatickými poruchami. Dnes ležal na polohovateľnej posteli on. Ruky a nohy mal zviazané šedou páskou.

Nikto ho neprišiel navštíviť. Priatelia, bývalí kolegovia ani rodina. Mohol akurát zízať na zožltnutú drapľavú tapetu, dva zaprášené hnedé závesy a zatečený strop. Jediným ďalším rozptylením bol doktor Martin Roth. Mladý zástupca primára chodil dvakrát denne na vizitu. Na vedenie psychiatrického ústavu sa nikto neobrátil so žiadosťou o návštevu. Dokonca ani Isabell. Viktor sa to dozvedel od doktora Rotha a svojej žene to ani nezazlieval. *Po tom všetkom, čo sa udialo.*

„Kedy ste mi vysadili lieky?“

Lekár práve kontroloval infúziu s fyziologickým roztokom, zavesenú na záhlaví postele na trojramennom kovovom stojane. „Sú to asi tri týždne, pán doktor Larenz.“

Viktor si na ňom veľmi cenil, že pri oslovení nikdy nezabúdala na titul. Pri všetkých rozhovoroch, ktoré absolvovali v posledných dňoch, doktor Roth pristupoval k nemu s absolútnym rešpektom.

„A odkedy budem schopný opäť komunikovať?“

„O deväť dní.“

„Aha.“ Nakrátko sa odmlčal.

„A kedy ma prepustíte?“

Viktor videl, že doktora Rotha jeho vtip pobavil. Obaja totiž vedeli, že to nebude nikdy. Prinajmenšom nie zo zariadenia s podobným stupňom ochrany.

Viktor sa pozrel na svoje ruky a zľahka pomykal putami. Na klinike sa zrejme poučili z vlastných chýb. Hneď po príchode mu vzali opasok a aj šnúrky do topánok. Z kúpeľne dokonca odstránili zrkadlo. Dozor ho dvakrát denne sprevádzal aj na toaletu, nemohol teda skontrolovať, či skutočne vyzerá tak zúbožene, ako sa cítil. Kedysi sa ženám páčil. Široké plecia, husté vlasy a na muža jeho veku perfektne vyšportované telo budili pozornosť. Veľa z toho mu však nezostalo.

„Pán doktor, čo cítite, keď ma tu tak vidíte ležať? Ale úprimne.“

Lekár sa vyhol priamemu očnému kontaktu s Viktorom a z konca postele zvesil písaciu podložku. Bolo vidieť, že premýšľa. *Súcit? Obavy?*

„Strach.“ Doktor Roth sa rozhodol pre pravdu.

„Pretože sa obávate, že by ste mohli skončiť podobne ako ja?“

„Myslíte si, že je to egoistické?“

„Nie. Páči sa mi, že ste úprimný. A okrem toho to nie je vyľúčené. Máme predsa niečo spoločné.“

Doktor Roth iba prikývol.

Čím odlišnejšia bola momentálna situácia, v ktorej sa nachádzali obaja muži, tým viac sa niektoré etapy ich života zhodovali. Obaja boli jedináčikovia chránení pred vonkajším svetom, obaja vyrastali v luxusných štvrtiach Berlína. Larenz pochádzal zo starej právnickej rodiny špecializujúcej sa na obchodné právo, ktorá už od nepamäti žila vo Wannsee, doktor Roth bol ako dieťa obklopený starostlivosťou rodičov – špecialistov na chirurgiu ruky vo Westende. Obaja študovali medicínu na Freie Universität v Dahleme so špecializáciou na psychiatriu. Obaja zdedili po rodičoch vilu a nemalý majetok, vďaka ktorému by už nikdy nemuseli pracovať. A predsa osud alebo náhoda spojila ich životy na tomto mieste.

„Dobre teda,“ pokračoval Viktor. „Vidíte medzi nami istú podobnosť. Ako by ste reagovali na mojom mieste vy?“

„Máte na mysli, keby som zistil, kto to urobil *mojej* dcére?“

Doktor Roth si čosi poznačil na podložku a po prvý raz sa Viktorovi pozrel do očí.

„Áno.“

„Ak mám byť úprimný, neviem, či by som dokázal prežiť všetko, čím ste museli prejsť.“

Viktor sa nervózne zasmial.

„Ani ja som to nedokázal. Zomrel som. Najukrutnejším spôsobom, aký si dokážete predstaviť.“

„Nechceli by ste mi o tom porozprávať?“ Lekár si sadol k Laurenzovi na okraj posteľe.

„O čom?“ spýtal sa Viktor, hoci odpoveď poznal. Lekár mu to v posledných dňoch niekoľkokrát navrhol.

„O všetkom. Celý príbeh. Ako ste zistili, čo sa stalo s vašou dcérou. Ako to súviselo s jej chorobou. Opíšte mi, čo sa stalo. A pekne od začiatku.“

„Skoro všetko som vám už povedal.“

„Áno, ale mňa zaujímajú detaily. Chcem to počuť ešte raz, a predovšetkým mi vysvetlíte, ako sa to tak mohlo skončiť.“

Tak katastrofálne.

Viktor ťažko vydýchol a znova sa zahľadel na flakaty strop.

„Viete, celé tie roky po Josyinom zmiznutí som si myslel, že nemôže byť nič horšie než nevedomosť. Štyri roky bez jedinej stopy, bez jedinej správy. Niekedy som si želal, aby zazvonil telefón a oznámili nám, že našli jej mŕtvolu. Naozaj som si myslel, že nejstvuje nič strašnejšie ako pocit neistoty medzi dohadmi a poznáním. Ale mýlil som sa. Viete, čo je ešte horšie?“

Doktor Roth sa naňho spýtavo pozrel.

„Pravda.“ Viktor takmer šepkal. „Pravda! Myslím si, že som jej raz už čelil v ordinácii doktora Grohlkeho. Krátko po Josyinom zmiznutí. Ale bola taká desivá, že som si ju nechcel pripustiť. No potom som na ňu narazil znovu. A tentoraz sa nedala potlačiť, pretože ma doslova prenasledovala. Zrazu som ju mal rovno pred očami.“

„Ako to myslíte?“

„Presne tak, ako vrávím. Pozeral som sa do očí ľuďom, ktorí mali všetko to utrpenie na svedomí, a nevedel som to znieť. Veď vy sám najlepšie viete, čoho som sa na ostrove dopustil. A kam ma to nakoniec dohnalo.“

„Ostrov,“ zopakoval doktor Roth. „Parkum, ak sa nemýlim? Prečo ste tam vlastne išli?“

„Ako psychiater musíte vedieť, že to je nesprávna otázka.“ Viktor sa usmial. „Napriek tomu sa vám na ňu pokúsím odpovedať: Niekoľko rokov po Josyinom zmiznutí ma časopis *Bunte* opakovane prosil o exkluzívne interview. Najprv som chcel odmietnuť. Aj Isabell bola proti. Potom mi však napadlo, že otázky, ktoré mi poslali faxom a mailom, by mi mohli pomôcť utrieť si myšlienky. Najst' pokoj. Chápete?“

„Takže ste tam išli, aby ste pracovali na interview?“

„Áno.“

„Sám?“

„Moja žena so mnou nechcela a ani nemohla ísť. Mala dôležité obchodné stretnutie v New Yorku. A ak mám byť úprimný, bol som rád, že tam budem sám. Dúfal som, že na Parkume konečne nájdem od všetkého potrebný odstup.“

„Aby ste sa dokázali rozlúčiť so svojou dcérou.“

Viktor prikývol, hoci doktor Roth poslednú vetu neformuloval ako otázku.

„Tak nejak. Zobral som psa, vycestoval k Severnému moru a dal som sa tam prepraviť zo Syltu. Netušil som, aký sled udalostí tá cesta vyvolá.“

„Porozprávajte mi o tom viac. Čo presne sa stalo na Parkume? Kedy ste si po prvý raz všimli, že všetko navzájom súvisí?“

Záhľadná dcérina choroba. Jej zmiznutie. Interview.

„Dobre teda.“

Viktor pokrúžil hlavou a počul, ako mu praskajú krčné stavce. Kvôli putám to bolo momentálne jediné uvoľňujúce cvičenie, ktoré mohol robiť. Zhlboka sa nadýchol a zatvoril oči. Trvalo to iba pár sekúnd a spomienky sa mu opäť vrátili. Preniesli ho naspäť na Parkum. Naspäť do plážového domu so strechou z trstia. Na miesto, kde chcel štyri roky po tragédii začať nový život. Na miesto, kde chcel najst' odstup potrebný pre nový začiatok. A kde namiesto toho všetko stratil.

2. kapitola

Parkum. Päť dní pred zistením pravdy

B: Ako ste sa cítili bezprostredne po tragédii?

L: Zomrel som. Aj napriek tomu, že som dýchal, pil a občas niečo zjedol. Niekedy som si dokonca cez deň na hodinku-dve pospal. Ale už som to nebol ja. Zomrel som v ten deň, keď zmizla Josephine.

Viktor zíval na blikajúci kurzor za posledným odsekom. Na ostrove bol už sedem dní. Už týždeň od rána do večera sedel za starým mahagónovým písacím stolom a pokúšal sa odpovedať na prvú otázku interview. Až dnes predpoludním sa mu konečne podarilo naťukať päť zmysluplných viet.

Smrť. Na opísanie stavu, v ktorom sa nachádzal dni a týždne po jej zmiznutí, skutočne nejestvovalo výstižnejšie slovo.

Po zmiznutí.

Zatvoril oči.

Na prvé hodiny bezprostredne po šoku si nespomínal. Nevedel, s kým sa rozprával ani kde bol. Jeho rodinu zasiahol chaos a najviac si to odniesla Isabell. To ona v prítomnosti polície prehľadávala Josyin šatník, aby im ukázala, aké veci nosila. Ona odlepila fotku z rodinného albumu, ktorú mohli použiť pri hľadaní nezvestnej osoby. O všetkom informovala rodinu, zatiaľ čo on sa bezcieľne potuloval ulicami Berlína. Známy psychiater a vynikajúci odborník v najväznejšej situácii svojho života žalostne zlyhal. Isabell bola silnejšia aj počas nasledujúcich rokov. Po troch mesiacoch znova začala pracovať ako obchodná konzultantka, kým Viktor svoju ordináciu predal a odvtedy neliečil jediného pacienta.